CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Anul VI, Nr. 59, mai 2000; 12 Pagini, 2500 lei

4 iunie 2000

Ziua alegerilor locale

Votaţi candidaţii Partidului PENTRU PATRIE

PP

În acest număr:

Bogdan Munteanu
Despre pericolul legionar
pag. 2

Mesaj pentru anul 2000.
pag. 6-7

Dan Ghiţă
Alegerile locale 2000.
pag. 8

Corneliu Lungu
Noua Rusie
pag. 9

SOLICITÂND O ŞANSĂ

Vasile ROŞU

Când un tânăr american la încheierea studiilor, încrezător în posibilităţile sale se adresează unui patron sau manager, el se exprimă cam aşa: "Domnule, daţi-mi vă rog o şansă".

De multe ori rezultatul unei astfel de cereri este o angajare temporară. Timp în care el trebuie să demonstreze că este util. Dacă în acest timp solicitantul a confirmat, urmează angajarea definitivă şi uneori o promovare rapidă.

Într-o astfel de postură se află un partid sau un candidat independent în faţa corpului electoral. Să dovedească prin fapte că a meritat şansa de a arăta că este folositor societăţii.

Până în 1989 alegeam pe "cei mai buni dintre cei buni" pe unica listă prezentată de partidul comunist. Cât au fost de buni s-a văzut şi urmările capacităţii lor le mai suportăm încă şi astăzi.

După 1990 am avut de ales nu de pe o listă unică, ci din foarte multe, dar din păcate cuprinzând cam aceiaşi oameni. Pe lângă puţinii oameni noi, cei mulţi, cei vechi, arborau în locul roşului aprins rozul trandafiriu, jurându-se că au fost tot timpul dizidenţi, cu convingeri social-democrate, adversari ai totalitarismului. Sau se declarau convertiţi la democraţia creştină, fără însă să fi văzut vreo lumină pe drumul Damascului. Încât te întrebi când au fost sinceri, atunci sau acum?

(urmare în pagina 2)

SOLICITÂND O ŞANSĂ...

(Urmare din pagina 1)

Eram conştienţi că trecerea de la economia centralizată la cea de piaţă nu va fi uşoară. Dar nu credeam că aşa-zisa tranziţie va fi an după an o Fata Morgana. Ştiam că Ceauşescu a împrumutat miliarde de dolari spre a construi o industrie şi o flotă. Dar a construit o economie şi azi împrumutăm din nou ca să plătim pierderile ce le produce.

Ani de zile am stat la cozi ca să plătim banii împrumutaţi pentru industrializare. Ca acum, alţi ani buni să strângem cureaua pentru a reveni la normal. Cu un trandafir sau cu trei, nivelul de trai a tot scăzut. Nici cheia nu a deschis uşa spre lumină, ci doar prin gaura cheii s-ar părea că zărim o rază.

Cine e vinovat că după 1990 am pus lupul cioban la oi? Căci l-am pus noi, nu ne-a mai fost impus de tancurile frăţeşti. Din ce altceva s-au construit vile şi palate de-a lungul căilor de acces spre Capitală, dacă nu din averea ţării? Nu este greşeala ţării că în 1996 Convenţia nu a obţinut destule voturi spre a evita o mezalianţă? Căci de aceea nu s-au putut lua nici în aceşti ani măsuri ferme de redresare. Este drept că nici aleşii Convenţiei nu s-au dovedit a fi la înălţimea aşteptărilor. Nu s-au putut vota măsuri de control al originii averilor, nici de tragere la răspundere a falimentării băncilor sau a celor răspunzători de dezastrul flotei. Nici de stăvilire a corupţiei sau de micşorare a prăpăstiei dintre o mână de "învârtiţi" şi marea masă a populaţiei. Astfel că nici relansarea economiei nu s-a realizat, iar şomajul se menţine ridicat.

Iată acum, un partid neimplicat până în prezent în activitatea de conducere a treburilor publice, se prezintă în faţa corpului electoral. Un partid format din foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători din munţi şi urmaşi ai acestora. Este Partidul Pentru Patrie. Îi veţi vedea sigla pe manifeste şi pe buletinele de vot: PP.

Hrăniţi din suferinţe şi jertfe în ani lungi de închisoare sau în tranşeele ultimului război, ori în viaţa aspră de haiducie prin munţii ţării în luptă cu uneltele comunismului moscovit, luminaţi de exemplul şi porunca celor ce au jurat să respingă tentaţia acumulării de averi ca scop al vieţii, aceştia nu doresc decât să-şi aducă ultima ofrandă pe altarul Patriei: să contribuie la restabilirea pe pământul strămoşesc a vieţii, aşa cum a lăsat-o Dumnezeu. Viaţă de Adevăr, de Dreptate, de Virtute.

Majoritatea bătrâni, au avut grijă să crească alături de ei o nouă generaţie, un tineret harnic şi entuziast.

Numai urmând lui Hristos ţara va putea ieşi din marasm. Comunismul nu i-a afectat numai economia, ci şi ceea ce are mai de preţ un om sau un neom: sufletul.

Răul a existat în lumea noastră şi înainte de comunism. Dar virtuţile erau mereu cultivate de familie, de şcoală, de Biserică, de oştire, de conştiinţa socială. Iar când pericolul era mai mare, conştiinţa naţională a fost luminată de credinţa şi lupta unei generaţii excepţionale al cărei continuator Partidul Pentru Patrie doreşte să devină.

Dar tot ce societatea românească acumulase în timpul scurs de la ieşirea de sub dominaţiile străine a fost iarăşi spulberat de materialismul comunist ateu. Pentru a realiza un nou început, spre a se alătura ţărilor mai ocrotite de soartă, trebuie să restabilim valorile vechii Românii: valorile creştine şi naţionale.

Fără ele, fără cinste, fără recăpătarea respectului şi încrederii faţă de semeni, fără cultul muncii bine făcute, vom rămâne mereu la periferia civilizaţiei.

Pentru această grea sarcină, pentru punerea în valoare a forţelor vii ale naţiunii, candidaţii Partidului Pentru Patrie solicită electoratului român încrederea sa.

Cetăţeni, acordaţi-le această şansă!

DESPRE "PERICOLUL LEGIONAR"

De atâtea ori este folosită expresia din titlu, încât multă lume o înghite din capul locului pe nemestecate, fără să se mai gândească: din partea cui provine acest "pericol" şi pe cine sau ce ameninţă el? Aceasta, spre comparaţie cu faptul că de când s-a prăbuşit imperiul roşu, aproape nimeni nu mai suflă o vorba despre "pericolul comunist". Pe undeva, acoperit de un morman de distorsiuni şi interpretări tendenţioase, există şi un sâmbure de adevăr care explică această atitudine a lumii democrate. Să încercăm deci să-l desluşim în cele ce urmează.

Din capul locului vom privi diversele doctrine (democraţia liberală, comunismul, legionarismul) atât din punctul de vedere al sistemelor politice generate de acestea, dar mai ales din punctul de vedere al caracterelor umane emblematice produse de fiecare dintre ele.

Ce putem constata?

Democraţii de tip liberal nu mai percep un pericol comunist propriu-zis, pentru că sistemul acestuia din urmă s-a prăbuşit. Sistemul totalitar de tip comunist, fundamentat pe forţa militară a Armatei Roşii şi a Tratatului de la Varşovia a dispărut. Oamenii, în schimb, au rămas. Unii au rămas nostalgici după gloriile trecute, alţii s-au adaptat repede la noile condiţii oferite de liberalizarea vieţii, devenind prin mijloace mai mult sau mai puţin legale noii îmbogăţiţi, noii capitalişti. Şi, în fine, au mai rămas masele de oameni, depersonalizate şi dezorientate. Chiar dacă acestea nu sunt într-atât de îndoctrinate de deceniile de propagandă comunistă – în care nu prea a crezut nimeni cu adevărat - ele sunt în schimb despuiate de orice credinţă şi de orice virtuţi care definesc cu adevărat personalitatea umană. Au rămas milioane de "oameni noi" de tip comunist, fără un sistem clar de valori, uşor manipulabili atât de demagogia nostalgic-populistă cât şi de demagogia pro-occidentală, ambele aducând doar promisiuni deşarte şi neîmpliniri. Nici unul din partidele actuale din România nu s-a gândit cu adevărat la aceşti

(continuare în pagina 3)

(urmare din pagina 2)
oameni, ci doar la voturile lor.

Acest tip de personalitate reziduala, rămasă de pe urma comunismului, nu este perceput ca un "pericol" pentru democrație, ci cel mult ca un factor de inerție pentru progresul ei necontenit. Este și normal, din moment ce opoziția dintre democrația liberală și comunism nu este chiar atât de mare precum o trâmbițează și unii și alții. Ambele sisteme își trag rădăcinile dintr-o atitudine de tip materialist-secular, comunismul nefiind decât o încarnare patologică, dar totodată inevitabilă, a ideilor de această speță.

Pentru democrați, comunismul este periculos doar ca sistem, datorită caracterului său totalitar, care înăbușă orice libertate și orice tentativă creatoare neconformă cu ideologia oficială. Comuniștii izolați, smulși din contextul puterii lor absolute, din cadrul acelui sistem, sunt absolut inofensivi pe plan social, în afară poate de cei mai radicali și predispuși la violentă. Dar aceștia din urmă constituie o minoritate controlabilă de către organele de ordine internă. Scoase din mediul lor propice, vedem în toată lumina lor hidoșenia și micimea morală a caracterelor produse de către îndoctrinarea comunistă.

Într-o societate liberă, ideile comuniste nu au reușit și nu vor reuși niciodată să se impună prin simpla lor forță de argumentație sau de convingere. Acolo unde ele s-au impus, au putut-o face numai însoțite de violențe și barbarii. In țările democratice se încearcă prin urmare o serie de diversiuni sub masca ecologistă sau pacifistă (condamnarea de exemplu a agresiunii NATO asupra Iugoslaviei). In ele, dincolo de dreptatea principială a acestor atitudini ce raliază în jurul lor o bună parte din opinia publică, se ascunde insidioasa otravă a comunismului, nepercepută decât de cei avizați.

Ambele sisteme, atât cel democratic-liberal cât și cel comunist-totalitar sunt in esența lor de natură egalitarist-colectivistă. Toată moneda bătută pe individualism și pe drepturile individuale este în cele din urmă praf în ochi: în societățile liberale, individul are dreptul să facă ce vrea, mai puțin să se transforme într-o adevărată personalitate, conștientă de rostul său pe această lume, care-și cunoaște în profunzime tradițiile și-și prețuiește strămoșii, o persoană legată prin fire nevăzute atât de pământul patriei cât și de cerul credinței creștine, gata la nevoie să-și dea și viața pentru aceste valori absolute. Acesta este omul nou în sens legionar, concept preluat apoi în mod abuziv și desfigurat de către comuniști. Acest tip de om este adevăratul "pericol" în ochii celor ce urăsc valorile care pentru el sunt sfinte. Acest gen de personalitate umana îi deranjează prin simpla prezență pe cei care ar dori să transforme omenirea într-o masă informă, alcătuită în același timp din brațe de lucru și consumatori, menită să urce spirala producției și a consumului material din ce în ce mai mult, ușor de stăpânit și de manipulat prin nesfârșitele libertăți și distracții care li se oferă.

Cum așa, deranjează prin "simpla prezență"?

Pentru că un om transformat în sens legionar înseamnă mult mai mult decât masa gălăgioasă a celor care contestă și ei așa numita "Nouă Ordine Mondială". El este un adevărat catalizator pentru cei din jur, prin întreaga sa ținută și prin întregul său comportament. Spre deosebire de isteriile verbale ale contestatarilor stângiști ai "globalismului", adevărurile legionare sunt simple și adânci. Ele izvorăsc deopotrivă din țărâna îmbibată cu sângele glorios al înaintașilor, cât și dintr-o trăire adevărată în duh creștin. Ele merg direct la sufletul oamenilor, de la cei mai simpli la cei mai sofisticați. Ele țin de înclinația naturală a oamenilor din orice epocă și din orice societate către mitic și către transcendent. Iată de ce Legiunea a crescut în primii săi ani de existență de la cinci membri la un milion! Dar un singur legionar să existe pe lume, pătruns cu adevărat de credința sa, și în el va clocoti vie și de neînvins întreaga Mișcare Legionară, după cum spunea Căpitanul.

Iar spre deosebire de ideologia comunistă, care s-a putut impune doar pe calea violenței, ideea legionară a putut fi OPRITĂ de la împlinirea ei naturală și firească DOAR PE CALEA VIOLENȚEI! Iată deci unde este "pericolul", care trebuie "combătut" cu orice mijloace! Căci Legiunea cheamă în rândurile ei pe toți aceia în sufletele cărora mai licărește o scânteie de virtute, spre a-i transforma prin trăirea legionară în adevărați eroi.

Disciplina și credința nu duc la dictatura arbitrarului și a bunului plac, ci la forjarea de adevărate caractere, care pun la temelia relațiilor interumane nu vreun principiu draconic al autorității absolute, nici "toleranța" față de rău și păcat – absolut străină adevăratului spirit creștin – ci principiul dragostei, care depășește astfel dihotomia dintre liberalism și totalitarism. Acesta este principiul din care izvorăsc în cele din urmă autoritatea și libertatea din relațiile interumane. În structurile Bisericii este oare altfel? Este Biserica organizată "dictatorial", sau poate "democratic"? Nici una, nici alta.

Faptul ca în toate sondajele de opinie majoritatea românilor își exprimă încrederea în Biserică și în Armată (în coada preferințelor fiind Parlamentul) nu se datorează atât calității celor două instituții fundamentale ale societății românești – care poartă și ele pecetea defectelor colective ale românilor din era post-comunistă – cât nădejdii că izbăvirea stă în principiile simbolizate de ele: virtuțile creștine și cele ostășești. Iar ce organizație din istoria românilor le-a înmănuncheat mai desăvârșit în sistemul său de valori decât … Mișcarea Legionară?

Bogdan MUNTEANU

HAZLIU - PROFUND

Dan FLORESCU

Iată o declaraţie şi hazlie şi profundă : "Aş vrea să fiu acel primar general al Capitalei care transformă Bucureştiul într-o carte de vizită a României. Bucureştiul să devină un oraş modern, curat, sigur, accesibil, civilizat, uşor de parcurs şi agreabil, liniştit şi vesel, cu restaurante pitoreşti, cu monumente îngrijite şi clădirile vechi renovate. Mi-aş dori un Bucureşti fără cerşetori, fără hoţi şi fără taximetrişti şantajişti care te duc de la Otopeni la Hilton contra 150 de dolari. Să nu mai avem prostituate atât de ieftine şi nici aurolaci atât de tentanţi pentru pedofili. Să nu mai confunde nimeni Bucureştiul cu Budapesta"

... "Să nu mai avem prostituate atât de ieftine (...)"

Autorul acestei declaraţii pline de bune intenţii este domnul doctor Sorin Oprescu. Domnul Oprescu este candidatul PDSR la primăria Bucureştilor.

A nu mai avea prostituate aşa de... ieftine, înseamnă a avea unele... scumpe (sic!). Taman ca-n Occident. Prostituate scumpe înseamnă clienţi al căror portofel poate suporta astfel de super-tarife. Legea cererii şi a ofertei. Principiul acţiunii şi al reacţiunii. Electronii şi anti-electronii. Modalitatea de stabilire a "preţului corect" într-o economie de piaţă liberă, concurenţială, prosperă... iar clienţi numai cu portofelul gras înseamnă tot poporul bogat... plus că dacă prostituatele ar caştiga mai mult, atunci vor cheltui suplimentar ca să se aranjeze mai bine şi să nu mai arate aşa de stâlcite, şocând privirea trecătorilor uitaţi de vreme prin fauna fundăturii respective. În fine, autoreglajul economiei de piaţă... vorbeam de popor bogat. În situaţia dată, ar fi bogat numai material. Caci n-are a face spiritul cu mai vechea meserie a lumii.

Ce este mai bine? Să ne ocupăm deocamdată mai ales de "material", ca să ajungem oleacă Occidentul din urmă, cu tot cu decadenţe, pentru că o dată materialul oarecum împlinit, abia atunci, prea fatal de târziu, să ne gândim şi la spiritual?! Un fel de "nu poţi face filozofie pe stomacul gol"?! Sau să nu neglijam spiritul de la bun inceput, urmând a răzbi mai anevoios materialul, dar atunci speranţa ar fi dedicată unei biruinţe complete.

Rezumând întreaga actualitate a României într-o singură propoziţie hazlie, de excepţie, domnul Oprescu ar putea fi chiar un foarte bun prim ministru şi filozof. Cu condiţia să nu fi doar "greşit bine". Iar părerea mea este că acest sâmbure de profunzime a fost mai mult umor involuntar. Sigur că toţi am vrea prostituate mai scumpe, echivalentul, deşi ar putea părea bizar, al unui popor bogat. Dar ce spun? Eficient ar fi să ne dorim şi ieftin şi bun. Prostituate ca cele scumpe, dar la preţuri ieftine. "Vrabia mălai visează"... Decât "sărac, dar cinstit", mai bine bogat şi 'hoţul neprins e negustor cinstit'. C'aşa-i în tenisul campaniilor energofage de însămânţat iluzii şi minciunele vara ca să culegi voturi nemeritate toamna târziu.

... Subiect deloc cuminte ori facil ce ţi-e şi cu prostituţia asta (nu putem nici să ocolim subiectul, "nu ştie nimic, n-a văzut nimic"). In fine, circ gratis pe pâine. Campanii electorale. Cascadorii râsului (plânsului). Dacă mă alegeţi pe mine... pauză... lapsus... unde-i fiţuica cu promisiunile deşarte şi neacoperite?... Ptiu, ce ghinion! A luat-o vântul! Nici picior de vânt să nu mai prind prin Cocărlaţi dacă ajung primar!... Reluăm... Motor... Dacă ma alegeţi pe mine... pauză... iar lapsus... nu ştiu ce vă fac, mă nefericiţilor! Trăgătorilor cu capse! Capso-men-ilor!

... "Să nu mai confunde nimeni Bucureştiul cu Budapesta"... Poate doar dacă ajunge şi Bucureştiul la fel de important ca New York-ul! Iară America să stea cu 'să trăiţi' la România. MAI E MULT PÂNĂ DEPARTE. Şi de-atâta mălai visat, a căzut ditamai vrabia în reverie de acuş-acuş pică deghizată cioara de pe cracă. Deh, dacă-i cu gândul la poezie.

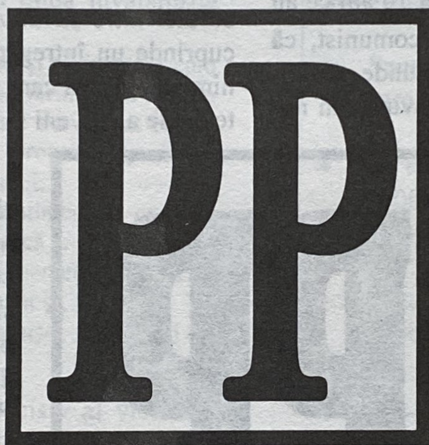
"Sa nu mai confunde nimeni Bucureştiul cu Budapesta"... adică poate ne apucăm noi, românii, să facem o educaţie globalizantă întregii planete, astfel încât chiar şi ultimul ţărănoi din Occident să ştie să arate unde se află România pe harta de pe faţa de masă de la birtul comunal... Vise, vise! Alegeţi-mă pe mine ca primar! Vise, vise! Fraierilor! Ce afon sună multe voci de pretinşi viitori "şefi de cătune şi metropole".

Cât despre taximetriştii de 150 de dolari de la Otopeni la Hilton, mai hazliu răsunau taximetriştii de 150 de euro de la Otopeni (plecare) tot la Otopeni (sosire), sau de la Hilton înapoi tot la Hilton, aşa, doar să înveţe clientul cum se urcă şi se coboară din... tot mijloacele de trasport în comun al întregului popor sunt mai sanatoase.

Partidul PENTRU PATRIE

Fondat de foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători în munţi, deportaţi şi urmaşii lor

Ne-am legat să jertfim totul pentru ţară, am jurat să luptăm permanent împotriva comunismului, hoţiei, corupţiei, minciunii.

Vrem să trezim la luptă toate energiile creatoare ale Neamului, pentru slava lui Dumnezeu şi reîntregirea României, pentru reînvierea virtuţilor strămoşeşti şi creşterea tinerelor generaţii în spiritul lor.

Alăturaţi-vă crezului şi luptei noastre.

VOTAŢI PENTRU PATRIE!

DUMNEZEU SĂ NE AJUTE!

PARTIDUL PENTRU PATRIE

MESAJ PENTRU ANUL 2000

Sperăm că fiecare dintre cei ce citesc rândurile noastre vor pricepe şi de unde venim şi pe ce drum vom merge şi unde dorim să ajungem.

Sperăm că fiecare dintre dvs. a înţeles că acest an, ultimul din veacul ce s-a dus, trebuie să alegem pe cei cărora le vom încredinţa viitorul nostru şi al copiilor noştri, bunăstarea fiecăruia şi, mai ales, soarta României.

Şi mai sperăm că v-aţi dat seama, în cei 10 ani ce au trecut de la începutul ieşirii din coşmarul comunist, că niciunul dintre aleşii noştri nu au reuşit, niciunde, să împlinească speranţele pe care alegătorii le-au avut şi în numele cărora le-au acordat votul.

Dezamăgirea este atât de mare încât mai mult de jumătate dintre cei cu drept de vot nu ştiu şi, mai grav, nici nu vor să se mai ducă la urne.

Cauza?

Absenţa acelei elite, definite prin: curăţenie sufletească; capacitate de muncă şi creaţie; vitejie; viaţă aspră şi războire permanentă cu greutăţile aşezate în calea neamului; sărăcie – adică renunţarea voluntară de a acumula averi; credinţă în Dumnezeu şi dragoste.

Şi, de aceea, în aceşti ultimi 10 ani, nu s-a produs acea schimbare pe care toţi au promis-o şi nici unul nu a realizat-o; pentru că, în locul faptelor, politicienii s-au mulţumit cu lozinci şi promisiuni fără acoperire; pentru că, între cei bogaţi şi cei săraci, prăpastia s-a adâncit şi pentru că, în cele mai multe cazuri, bogaţii nu s-au îmbogăţit prin muncă şi nici săracii nu au sărăcit prin lene.

„Ceea ce simţim cu toţii sunt relele reale care bântuie ţara şi pentru a căror înlăturare, ne învaţă Eminescu, nu se cere dialectică şi oratorie ci MUNCĂ, ECHITATE şi ADEVĂR."

Mizeria materială şi morală a populaţiei, destrăbălarea administraţiei, risipa banului public, cumulul, păsuirile, corupţia, toate nu au a face, drept vorbind, cu vreun principiu de guvernare.

Oricare ar fi Guvernul şi oricare ar fi vederile sale supreme, corupţia şi necinstea trebuie să dispară din viaţa publică; oricare ar fi religia politică a unui Guvern, ea nu-i dă dreptul de a se servi de NULITĂŢI LACOME DE BANI sau de oameni de NIMIC pentru a guverna.

Chiar numai tendinţa – continuă EMINESCU – ca STATUL SĂ FIE GUVERNAT DE OAMENI CU O ELEMENTARĂ CINSTE şi să înceteze de a fi mărul discordiei între *cavalerii de industrie* şi de „facem treburi", cuprinde un întreg program faţă cu aceia care nu cred în nimic şi pentru care principiile politice n-au fost decât pretexte de a parveni şi îmbogăţi".

Dar, dat fiind că, VOTUL, rămâne singura noastră posibilitate de a ne face auziţi şi ascultaţi; şi, dat fiind că, numai prin prezenţa noastră la urne şi o chibzuită alegere, am putea impune prezenţa unor oameni destoinici la conducerea ţării – de la Primării, la Parlament şi Executiv – avem DATORIA SĂ PARTICIPĂM LA VIITOARELE ALEGERI.

Cu o singură CONDIŢIE: să ELIMINĂM, prin votul nostru pe toţi cei care, în ultimii zece ani, şi-au arătat NEPRICEPEREA, NECINSTEA, IMORALITATEA sau toate la un loc, indiferent de partidele politice din care au făcut parte sau prin care s-au plimbat.

Nu este om care să aibă ochi şi care să nu vadă că ŢARA aceasta, bogată, a ajuns o ruină: ruină gospodăria ţărănească, ruină satul (o mână de oameni necăjiţi care se vaietă), ruină comuna, ruină judeţul, ruină munţii despăduriţi, ruină câmpurile părăginite, ruină bugetul statului, RUINĂ ŢARA.

Şi pe deasupra acestor ruine întinse cât ţine pământul românesc, o ceată de mişei, o ceată de imbecili, o ceată de tâlhari, fără ruşine, şi-au ridicat palate în sfidarea ţării, care geme de durere şi spre pălmuirea suferinţelor ei. NICIODATĂ, în lume, nu s-a văzut un tablou mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic!

Conştienţi de valul de probleme nesoluţionate până azi – şomaj, locuinţe, datorii externe şi interne, salarii şi

(continuare în pag.7)

(continuare din pag. 6)
pensii mizere, degradarea mediului, a infrastructurilor, a sistemului educativ, rata mortalității infantile – una dintre cele mai mari din Europa, analfabetismul real și funcțional, corupția, prăbușirea demografică, cinismul conducătorilor și scandalurile în care sunt implicați, de-a valma, guvernanți, legiuitori, judecători și instituții, noi credem că nu se vor putea schimba toate acestea fără acea REÎNNOIRE NAȚIONALĂ pentru care au luptat martirii noștri.

Noi credem că relele lumii românești nu se pot vindeca decât prin schimbarea profundă a fiecăruia dintre noi. Iar acest lucru nu se poate împlini decât prin educație:

- educația CREȘTINĂ: să-L recunoaștem, să-L iubim pe Dumnezeu și să ne purtăm după învățăturile creștine;
- educația NAȚIONALĂ: să ne iubim și să învățăm cum să ne cinstim patria și pământul țării; să ne ferim și să-i ferim pe copiii noștri de literatura comunistă care s-a ridicat contra lui Dumnezeu, contra Familiei, contra Proprietății, contra Armatei și contra Unirii celei Mari a României;
- educația SOCIALĂ, promovând sentimentele creștine de dreptate și echitate socială și setea de muncă creatoare;
- educația FIZICĂ pentru că numai oamenii voinici și sănătoși vor putea munci și apăra acest pământ și, firește,
- educația SANITARĂ pentru că-i mai ușor să te aperi de cât să te vindeci.

Și, să nu uităm, că elementul decisiv al victoriei noastre este RUGĂCIUNEA: numai cu ajutorul lui Dumnezeu și al forțelor spirituale vom putea împlini „schimbarea la față a României".

Noi credem, împreună cu Iisus, că lumea nu poate fi condusă decât cu ajutorul „lui Dumnezeu în imperiul ADEVĂRULUI și DREPTĂȚII".

Noi credem, așa cum ne învață sfintele evanghelii că numai dacă vom propovădui adevărul, vom fi liberi cu adevărat:

Noi nu promitem bani, posturi, locuri în Consiliile de Administrație sau simbrii uriașe: PROMITEM DREPTATE!

Noi nu promitem să-ți facem ție ceva ci promitem să muncim și să luptăm pentru țara noastră;

Noi credem că, mai presus de DREPTURILE CETĂȚENEȘTI, al căror respect îl vom impune, avem DATORII SACRE față de ROMÂNIA:

O mie de ani au pătimit strămoșii, s-au luptat și murit cu gândul la această țară: o mie de ani au visat-o și au așteptat-o iar, astăzi, când Dumnezeu, ne-a dat-o, în loc să cădem în genunchi în fața ei și să ne închinăm ca la o icoană noi o furăm și o jefuim!

Cine vrea să lupte pentru DREPTATE și pentru CINSTE să vină cu NOI; această țară cu pământ bun și bogat este PROST GOSPODĂRITĂ!

Vrem să reclădim, din suflete tari și brațe vânjoase o țară puternică, o ROMÂNIE NOUĂ!

Așa să ne ajute DUMNEZEU!

Având în vedere unele greșeli apărute la începutul campaniei electorale și pentru evitarea lor în viitor, în cadrul **Consiliului Politic** din data de **6 mai 2000** au fost luate următoarele hotărâri:

- Sancționarea cu atenționare a șefilor de filiale care nu au depus liste pentru alegerile locale.
- La următoarea ședință pe țară (vineri, 23 Iunie 2000) delegații vor prezenta rapoarte complete referitoare la rezultatul alegerilor.
- Materialele de propagandă pe plan local trebuie să obțină aprobarea conducerii partidului.

Consiliul Politic al PPP

Hotărârile **Consiliului Director din 15.04.2000**

- Participarea <u>tuturor</u> filialelor PPP la alegerile locale.
- Materialele de propagandă pentru campania electorală din acest an vor trebui aprobate de Consiliul Politic.
- Termenul pentru colectarea observațiilor la Dosarul Mișcării Legionare se prelungește până la 1 Iulie 2000.
- În luna Iunie a.c. se vor organiza două pelerinaje:
8 Iunie 2000 – Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) la BALACIU
24 Iunie 2000 – Sf. Ioan Botezătorul (Înființarea Legiunii) la ȚIGĂNEȘTI și TÂNCĂBEȘTI
- Întocmirea listelor pentru membrii definitivi ai PPP (acțiune de mare răspundere) se va realiza după alegerile parlamentare, dar înaintea ținerii Congresului al III-lea al PPP

Alegerile Locale 2000 context politic

Dan GHIȚĂ

CAMPANIA pentru alegerile locale, ce se vor desfășura pe 4 iunie se află în plină desfășurare. Peste 50 de partide și alianțe politice și-au desemnat candidații pentru funcțiile de primar și consilieri în cele aproape 5700 de localități ale României. După cum arată sondajele de opinie, atât mass-media cât și populația manifestă un interes mai ridicat decât în trecut față de problemele locale. Se pare că există cel puțin două motive pentru această situație: în primul rând, în ultimii ani a crescut simțitor importanța acordată nivelului local și județean. Potrivit Constituției României din 1991, administrația publică locală trebuie să se bazeze pe principiile descentralizării și autonomiei locale, dar până de curând această prevedere avea un rol mai degrabă decorativ. Abia după 1997, în special la indicațiile organismelor europene, s-au făcut primii pași pe calea descentralizării administrative (din păcate nu toți în direcția bună). Astfel a fost adoptată Legea finanțelor publice locale nr.189/1998 în baza căreia autoritățile locale pot colecta unele taxe și impozite, a fost creată Agenția Națională pentru Dezvoltare Regională și au început să fie derulate la nivel local diferite programe finanțate din fonduri europene. Așadar, s-ar părea că sunt întrunite condițiile care să permită o mai bună administrare la nivel local. Din păcate însă, realitatea e alta. Miliarde de lei și zeci de milioane de euro sunt blocați sau risipiți din cauza incompetenței unor primari care nu cunosc sau nu aplică legile, sau din cauza conflictelor dintre primari și consiliile locale. Mulți primari au intrat din aceste cauze în atenția presei pentru abuzurile săvârșite. Nu mai amintim acum despre regiile autonome care – funcționând ca monopol de stat – se preocupă prea puțin sau deloc de asigurarea serviciilor publice pentru care au fost create.

Al doilea motiv pentru care alegerile locale sunt privite cu mai multă atenție ar fi apropierea (doar trei luni distanță) de alegerile generale. Rezultatul lor ar putea oferi un model pentru desfășurarea alegerilor parlamentare din toamnă, dând ocazia partidelor să-și ajusteze strategia și să-și retușeze punctele slabe.

Nu în ultimul rând, vor crește interesul pentru alegeri și recentele scandaluri politice care au influențat (și vor mai influența) această campanie.

RĂSPUNSURI LA SCRISORI

Constantin IULIAN

Doresc să răspund mai multor camarazi preocupați în mod deosebit de soarta partidului nostru.

Într-o evocare pe care JULIUS EVOLA o face conducătorului Mișcării Legionare CORNELIU ZELEA CODREANU în publicația QUADRIVIO din Roma, la 11 decembrie 1938, deci doar la câteva zile după odiosul asasinat, menționa:

> "Aflându-mi intențiile de la prietenii români care ne-au favorizat întâlnirea [martie 1938 n.n.], Codreanu își manifestă reala satisfacție de a nu mai fi nevoit să-și limiteze explicațiile la formularea, valabilă îndeobște pentru ziariști, de *naționalism constructiv*, putând în schimb vorbi despre fundamentele spirituale ale Mișcării sale…
>
> Trebuie făcută deosebirea dintre *partid* și *mișcare* iar apoi între latura exclusiv politică și cea intrinsecă a unei mișcări – continuă Codreanu. Partidul este doar un mod de înfățișare în condiții de luptă date, astfel încât noi am avut mai multe partide, iar în momentul de față noi am considerat oportun să-l dizolvăm pe cel mai recent format, numit *Totul pentru Țară*, fără însă ca acestei manevre să-I corespundă vreo lichidare a Mișcării. De altfel, sarcina Mișcării nu este formularea de noi programe, ci crearea, proiectarea unui om nou, a unui nou mod de a fi. Tot restul rezultă de aici…"

Așadar *partidul* este doar un mod de a te înfățișa în condițiile de luptă date, deci impuse de societate și de legile acesteia la un moment dat. Dacă aceste condiții nu-ți permit să te înfățișezi așa cum principiile ți-o cer, poți renunța la *partid*, îl poți desființa și reînființa atunci când condițiile sunt altele, mai precis când condițiile sunt favorabile, măcar în parte, idealului căruia te-ai dăruit și pe care vrei să-l slujești.

După cum se vede, condițiile de afirmare în plan politic sunt cele care îngrădesc foarte mult faptele, realizările și în ultimă instanță evenimentul istoric. Deci făptuim în funcție de condiții. Chiar dacă vrem să făptuim mai mult sau mai bine și nu avem condițiile necesare, efortul devine zadarnic. Înțelegerea clară și precisă a condițiilor de luptă reprezintă calitatea de bază pe care trebuie să o aibă cel ce lucrează în plan istoric. Lipsa acestei înțelegeri poate dăuna, poate duce la risipă de energie și chiar la accident.

Sunt situații și momente când condițiile trebuie bruscate, consecința fiind jertfa totală și imediată a celor ce își asumă riscul. Dar acestea sunt momente de excepție. În mod normal viața se clădește cu trudă și răbdare pe ceea ce străbunii au lăsat moștenire spre a fi mai bine întregului neam. Nu trebuie confundată excepția cu normalul. Cine caută numai excepțiile, evident se depărtează de normal și ajunge un însingurat. Excepția își are și ea rolul ei în istorie, dar trebuie înțeleasă ca atare.

Așadar atenție mare la "condițiile de luptă date".

18.04.00

NOUA RUSIE

Analizând istoria Rusiei de-a lungul veacurilor putem observa că aceasta prezintă doua constante care o caracterizează.

Expansionismul făcut în numele diverselor motive este una din aceste constante. S-au invocat rând pe rând eliberarea popoarelor creştine de sub stăpânirea otomană, panslavismul şi revoluţia comunistă. Deşi motivele au variat, scopul politicii externe ruseşti a fost şi rămâne acelaşi: extinderea imperiului şi îndeplinirea celor ce sunt scrise în testamentul ţarului Petru cel Mare.

Extinzându-se mai întâi în dauna rămăşiţelor Hoardei de Aur şi apoi în dauna tuturor ţărilor vecine, imperiul ţarist se întindea din Alaska până în Polonia. Comunismul a reuşit să extindă acest imperiu până în inima însângerată a Europei. Afirmaţia sovietica conform căreia comunismul lupta împotriva imperialismului era deosebit de cinică din moment ce Uniunea Sovietica era cel mai mare imperiu din lume, înglobând peste o suta de naţionalităţi distincte.

A doua caracteristică a istoriei ruseşti sunt ciclurile acesteia. Este ca şi cum ruşii ar face doi paşi înainte şi unul înapoi. Perioadele de cuceriri par a fi urmate de perioade de declin economic şi politic care duc la pierderea anumitor teritorii. Domnia lui Ivan cel Groaznic a fost urmată de o perioada mai puţin fastă în care Polonia şi Suedia au invadat o parte a teritoriului rusesc. Sub Petru cel Mare şi mai târziu, sub Ecaterina cea Mare imperiul s-a extins din nou ajungând să obţină mult râvnitul acces la mările Baltică si Neagră. In urma primului război mondial şi a războiului civil, Rusia a pierdut o parte din teritoriile cucerite în secolele anterioare. Astfel Polonia, împărţită de Germania, Austro-Ungaria şi Rusia revine pe hartă, ţările baltice îşi recapătă independenţa şi Basarabia se uneşte cu România. Acestui declin îi urmează victoria comunismului în cel de-al doilea război mondial care duce la instaurarea unui regim de teroare cruntă în Europa de Est. Naţiuni întregi cum ar fi tătarii din Crimeea şi cecenii din Caucaz sunt deportate în Siberia. Acestea sunt însoţite de numeroşi români, letoni, estoni, lituanieni şi polonezi care sunt deportaţi din ţările lor de baştină pentru a spori numărul elementului rusesc.

Căderea comunismului poate fi considerată ca pasul făcut înapoi aşa că întrebarea firească este: când va urma noua expansiune şi în dauna cui se va face?

Noua Rusie, al cărei exponent este Vladimir Putin, prezintă o situaţie foarte îngrijorătoare pentru viitorul României. In primul rând, singura zonă în care s-ar putea extinde Rusia la ora actuală este zona de sud-vest adică exact în direcţia noastră. De ce? Foarte simplu: este singura zonă în care ruşii nu ar întâmpina o rezistenţă puternică şi deci singura zonă în care le-ar permite fragilul lor buget să poarte un război. Să analizăm puţin situaţia vecinilor Rusiei. In extremul Orient, China este o putere militară deţi-nătoare de arme nucleare ceea ce arată că Rusia nu şi-ar putea per-mite un conflict cu ţara miliar-dului de oameni. Afganistanul a dat o lecţie dureroasă mili-tarilor sovietici, o lecţie pe care aceştia nu o vor uita prea curând. In Europa, Rusia ar avea două alternative: Polonia, care este deja membră a NATO şi România, care nu se află în nici un fel de alianţă care să-i garanteze integritatea teritorială. Aşadar, o axa de genul Moscova-Minsk-Kiev-Bucureşti-Belgrad nu este chiar atât de departe precum se pare. Şi asta mai ales dacă stânga comunistă va reveni la putere în noiembrie. Cu siguranţă că vestul ar închide ochii aşa cum o face acum în Cecenia mulţumindu-se cu cine ştie ce asigurare.

-va urma-

Corneliu LUNGU

REDESCOPERIREA UNEI COMORI: EMINESCU

Sile IORDACHE

Sunt întâmplări în viaţa unui neam ce impresionează şi care cu greu se lasă desluşite: o luptă importantă câştigată în ciuda tuturor aparenţelor, ivirea unui voievod-erou în situaţii de criză ridicată, o jertfă sublimă a unor aleşi ai săi ori... naşterea unui Îndrumător. Fiecare-n parte are valoarea sa, valoare ce se păstrează în timp în funcţiei de semnificaţiile sale. Nici una însă nu atinge importanţa apariţiei acelei conştiinţe ridicate care să poată răspunde cel mai bine întrebărilor – cine suntem şi care ni-i misiunea ca neam.

Într-o lume în care confuzia este la ordinea zilei, individul cât şi societatea în ansamblul ei, mai devreme sau mai târziu va simţi nevoia întoarcerii "la fire şi dreptate". Şi cum acest drum, al regăsirii de sine, nu este totdeauna uşor, pentru noi, românii, această misiune îi revine lui, românului deplin – Eminescu.

Eminescu este cel care aduce lumină în sufletele noastre pustiite de îndoială şi neştiinţă, care indică şi lămureşte problema ca nimeni altul şi care arată drumul cel bun. Mai mult decât atât, geniul său iese în evidenţă mai ales în momentul în care imensa sa trăire şi cumplitul său zbucium se transmit într-o oarecare măsură celor ce-l studiază şi-l caută cu inimă bună. Astfel, Eminescu e viu, treaz şi puternic în noi; e cel care-ţi inspiră încredere şi curaj. Vorba lui Petre Ţuţea tinde să cuprindă de-acum un mare adevăr: "Dacă se va întâmpla ceva bun în ţara asta, datorită lui Eminescu se va întâmpla, dacă nu – ne ducem de râpă; şi eu cred că nu ne ducem de râpă".

"Suntem zăpăciţi, nu mai ştim ce să voim, ce să facem, ce să primim, ce să respingem, în cine să ne încredem; nu ne mai înţelegem şi nu ne mai auzim unii pe alţii: ne trebuie o idee care să limpezească toate capetele şi să ne împreune pe toţi la lucru" – sunt cuvinte spuse parcă, mai mult ca oricând, pentru vremurile de azi. Nici una din marile personalităţi ale culturii noastre naţionale nu reuşeşte să fie mai apropiată de problemele actuale ale noastre, ale românilor, ca Eminescu. Ne întrebăm în situaţia dată – vremurile sunt aceleaşi ori Eminescu este deasupra vremurilor? (...)

Lecţiile cele mai preţioase ale lui Eminescu, lecţii ţinute peste veac de la inimă la inimă, sunt însă cele despre iubire. Iubirea de neam, de trecut, de obiceiuri, de poporul cel mult chinuit. Iubirea e totul; numai în iubire ţi se dezvăluie întregul miracol de existenţă a poporului românesc. De altfel, nu este alt impuls spiritual care să-l fi stârnit pe Eminescu decât dragostea de neam. Aceasta i-a dat puterea de a rezista când singur trezindu-se de multe ori în luptă, n-a deznădăjduit: "Nu cu fraze şi măguliri, nu cu garde naţionale de florile mărului se iubeşte şi se creşte naţia adevărată. Noi o iubim aşa cum este, cum a făcut-o Dumnezeu, cum a ajuns prin suferinţele seculare până în zilele noastre. O iubim *sans phrase*...; dar o iubim fără a-i cere nimic în schimb, nici chiar încrederea ei, atât de lesne de indus în eroare, nici chiar iubirea, îngrădită azi la lucruri străine şi la oameni". Sunt fragmente de înaltă trăire şi duioşie, caracteristică spiritelor alese. A urma o altă cale decât aceasta, a iubirii şi-a dăruirii totale, nu înseamnă altceva decât rătăcire – "e mică ţărişoara noastră, îi sunt strâmte hotarele, greutăţile vremurilor au ştirbit-o; dar această ţară mică şi ştirbită e ţara noastră, e ţara românească, e patria iubită a oricărui suflet românesc; într'însa găsim toate putinţele dezvoltării întocmai ca într'una oricât de întinsă".

MÂNDRIA DE A FI ROMÂN?

Dan GHIȚĂ

Se pare că tendința de "corectitudine politică", o ideologie pe cale de a fi implementată și la noi, reduce sentimentul național la o singură idee: mândria de a fi român. Toate celelalte componente ale acestui complex de sentimente fundamentale sînt respinse cu repulsie ca fiind agresive și intolerante.

Dar mândria de a fi român este tocmai factorul coroziv care în timp știrbește acest sentiment. Nu insist asupra faptului că mândria este un păcat capital. Ajunge să te uiți în jur ca să-ți dai seama că a fi mândru de ceea ce vezi, de oamenii de care te ciocnești pe stradă este un impuls complet străin de ființa ta. Din punct de vedere economic și social, dar mai ales în planul spiritual România se află într-un grav proces de degradare. Chiar dacă am lua drept referință perioada interbelică, ne dăm seama cît rău ne-au făcut un război mondial devastator, 45 de ani de comunism și zece ani de "tranziție". Cum putem fi mândri de ce am ajuns? Și cît de departe suntem măcar de românii din perioada interbelică, dacă nu de cei de acum patru, cinci secole, de care într-adevăr am avea motive să fim mândri.

"Sunt mândru că sînt român" este lozinca omului pasiv, leneș care cel puțin în planul spiritualității naționale își impune un plafon comod spre a nu se obosi să urce mai sus. Lozinca omului care se bălăcește în noroiul călduț de la mal de frica de a da piept cu valurile amenințătoare din larg. Trebuie să ne facem curaj și să ne desprindem de apele tulburi care ne îmbie la toropeală. Să ne luptăm cu fiecare val care ne apare în față. Să trecem strângând din dinți prin apele reci ale adâncului. Și abia după ce vom fi ieșit cu bine la celălalt mal ne va fi îngăduit să ne uităm înapoi. Atunci vom putea să fim mândri că suntem români. Pentru că românul de care să fim mândri – acolo se află.

AQUAFORTE

• Prin sloganuri și iluzii utopice "Democrația modernă i-a denaturat omului conștiința, derutându-i în mod barbar rațiunea și spiritul creator până la inserție: i-a spălat creierul de orice prejudecată, l-a otrăvit cu promisiuni de noi ordini economice și de conviețuire mondială; l-a frustrat de libertate, l-a corupt, l-a demoralizat și înrăit prin vicii și exploatare legală, machiavelică, până la tirania ce se înscăunează și se întinde ca o infuzie, poluând orizontul nesfârșit al unei vieți reci, plină de sărăcie și disperare.

• Politicienii reușesc să se înscrie și să iasă întotdeauna premianți la "concursul pentru îmbogățire" iar electoratul la rândul său plătește taxa "vizionării și audierii" spectacolului prin punerea ștampilei, indiferent dacă ulterior are sau nu mustrări de conștiință.

• Votul e semnătură în alb…

Simion GIURGECA

Susținere : "Eu cu cine votez?"

Dragi cititori,

... se apropie tot felul de alegeri... apropo, "eu cu cine votez?"

La această întrebare fiecare trebuie să răspundă singur, funcție de simțămintele proprii. Deci, nu vă vom spune noi cu cine și cum să votați. Nu avem dreptul și nici n-ar fi corect. Dorim însă să vă împărtășim orientarea membrilor redacției **Sfarmă Piatră** către **Partidul PENTRU PATRIE** (PPP). Fără prea multă vorbărie fără rost, este formațiunea cea mai apropiată de idealurile noastre. FOARTE APROAPE!

Deci, toată susținerea noastră Partidului PENTRU PATRIE! Să dăm TOTUL PENTRU ȚARĂ!

http://sfarmapiatra.hypermart.net/

Noi credem așa cum ne învață sfintele evanghelii că numai, dacă vom propovădui ADEVĂRUL, vom fi liberi cu adevărat;

Noi nu promitem bani, posturi, locuri în Consiliile de Administrație sau simbrii uriașe: PROMITEM DREPTATE!

Noi nu promitem să-ți facem ție ceva ci promitem să muncim și să luptăm pentru țara noastră;

Noi credem că, mai presus de DREPTURILE CETĂȚENEȘTI, al căror respect îl vom impune, avem DATORII SACRE față de ROMÂNIA

Partidul PENTRU PATRIE

Dragi cititori,

Acest ziar dorește să își asume, pe lângă rolul de curier informativ, și pe acela de tribună de la care cititorii săi, în special cei tineri, să își poată exprima deschis punctele de vedere.

În acest sens, în paginile Curierului își vor găsi loc cele mai interesante analize, comentarii, idei și informații din țară din domenii precum:

- Politică internă
- Economie
- Politică externă
- Istorie națională
- Cultură
- Spiritualitate creștină
- Noua Ordine Mondială
- Democrație
- Naționalism

Și lista poate continua…

Așadar, vă invităm pe toți cei care aveți ceva de spus să ne scrieți pe adresa:

Sau pe e-mail: dan.ghita@home .ro

PP

Editor: Partidul PENTRU PATRIE
Redactori: Sile IORDACHE
Dan GHIȚĂ

- **Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.**
- **Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.**
- **Manuscrisele primite la redacție nu se restituie.**
- **Corespondență:**

Partidul PENTRU PATRIE, C.P. 8-27, București

- **e-mail: dan.ghita@home.ro**
- **Tipărit la Tipografia ELISAVAROS; Tel.: 223.84.60**

ISSN: 1224-5852